

«Απαιτούμε από την κυβέρνηση:

1. Τήν οικοδόμηση μιᾶς Ούγγαρίας ἐλεύθερης, κυρίαρχης, ανεξάρτητης, δημοκρατικῆς καὶ σοσιαλιστικῆς·
2. Ἐνα νόμο πού νά θεσπίζει ἐλεύθερες γενικὲς ἐκλογές·
3. Τήν ἀμεσὴ ἀποχώρηση τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων·
4. Τήν ἐπεξεργασία ἐνὸς νέου Συντάγματος·
5. Τήν κατάργηση τῆς Α.Β.Η. (Πολιτικὴ ἀστυνομία). Ἡ κυβέρνηση δὲν θὰ πρέπει νὰ στηρίζεται παρὰ μόνο σὲ δύο ξυνοπλές δυνάμεις: τὸν ἐθνικὸ στρατὸ καὶ τὴν τακτικὴ ἀστυνομία·
6. Γενικὴ ἀμνηστία γιὰ ὅλους ὅσους πῆραν τὰ ὄπλα καὶ καταδίκη τοῦ Γκέροε καὶ τῶν συγενόχων του·
7. Ἐλεύθερες ἐκλογές σὲ μιὰ προθεσμία δύο μηνῶν μὲ συμμετοχὴ πολλῶν κομμάτων».

Αὐτὸ τὸ πρόγραμμα προφανῶς ἀντανακλᾷ ὄχι πιά μόνο τὴ θέληση τῶν ἐργατῶν τῶν ἐργοστασίων τοῦ Μίσκολκ, ἀλλὰ δλόκληρου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς περιοχῆς τοῦ Borsod.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δεύτερης ἐβδομάδας φαίνεται ὅτι αὐτοὶ πού ἐπιτίθενται στὸν κομμουνισμό (σὲ ὅλες του τὶς μορφές) μιλάνε πιὸ δυνατὰ, ἐνῶ αὐτοὶ πού ἀγωνίζονται γιὰ μιὰ προλεταριακὴ ἐξουσία δὲν ἐκδηλώνονται τόσο φανερά στὸ πολιτικὸ ἐπίπεδο. Στὸ Gyoeer ἀπὸ τὴν Κυριακὴ, 29 τοῦ μηνός, ἔνα ἀνακοινωθὲν τοῦ ἐργατικοῦ συμβουλίου συγιστᾷ τὴν ἐπαγρύπνηση ἐνάντια στὰ ἀντικομμουνιστικὰ στοιχεῖα πού προσπαθοῦν νὰ ἐκμεταλλευτοῦν τὴν κατάσταση. Στὶς 2 Νοεμβρίου, παρατηρητὲς ἀνακοινώνουν ὅτι ἡ ἐξουσία τῶν κομμουνιστικῶν στοιχείων στὸ Gyoeer ἀπειλεῖται. Στὴ Βουδαπέστη φαίνεται ὅτι γίνονται ἀντιδραστικὲς διαδηλώσεις.

Θὰ εἶτανε, ἐν τούτοις, παράλογο νὰ σκεφτεῖ κανεὶς ὅτι ἀναπτύσσεται ἕνα πραγματικὸ ἀντιεπαναστατικὸ κίνημα. Δὲν ὑπάρχει βάση γιὰ ἕνα τέτοιο κίνημα. Πουθενὰ δὲν βλέπουμε διεκδικήσεις πού νὰ ἀμφισβητοῦν τὶς κατακτήσεις τῆς ἐργατικῆς τάξης. Τὰ «δεξιὰ» στοιχεῖα πού εἶναι στὴν κυβέρνηση φροντίζουν νὰ δηλώσουν ὅτι σὲ καμμιά περίπτωση ἡ κατάσταση δὲν θὰ γυρίσει πρὸς τὰ πίσω. Ἐτσι, ὁ Tildy, ἡγέτης τῶν μικροϊδιοκτητῶν, δηλώνει στὶς 2 Νοεμβρίου: «Ἡ ἀγροτικὴ μεταρρύθμιση εἶναι ἕνα κεκτημένο γεγονός. Βεβαίως, τὰ κολχόζ θὰ ἐξαφανιστοῦν, ἀλλὰ ἡ γῆ θὰ μείνει στοὺς ἀγρότες. Οἱ τράπεζες, τὰ ὄρυχεῖα θὰ παραμείνουν ἐθνικο-

ποιημένα, τὰ ἐργαστάσια θὰ μείνουν ἰδιοκτησία τῶν ἐργατῶν. Δὲν κάναμε οὔτε μία παλινόρθωση, οὔτε μία ἀντεπανάσταση, ἀλλὰ μία ἐπανάσταση».

Λίγο ἐνδιαφέρει ἂν ὁ Tildy πιστεύει πραγματικὰ αὐτὰ πού λέει. Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσει διαφορετικὰ γιατί οἱ δυνάμεις πού κυριαρχοῦν εἶναι ἐπαναστατικές.

Στὴ Βουδαπέστη ἡ ἐπανάσταση ἦταν καὶ παραμένει ἔργο τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν σπουδαστῶν. Ἡ πρώτη ἔκκληση τῆς Ὀμοσπονδίας τῆς νεολαίας στίς 2 Νοεμβρίου εἶναι ξεκάθαρη: «Δὲν θέλουμε τὴν ἐπιστροφή τοῦ φασισμού τοῦ στρατάρχη Χόρτυ. Δὲ θὰ ἐπιστρέψουμε τὴ γῆ στους μεγαλοἰδιοκτῆτες γαιοκτήμονες, οὔτε τὰ ἐργαστάσια στους καπιταλιστές».

Σὴν ἐπαρχία ἡ πραγματικὴ κοινωνικὴ δύναμη ἐκτὸς ἀπὸ τὸ προλεταριάτο εἶναι ἡ ἀγροτιά. Ἄν λοιπὸν τὰ αἰτήματα τῶν ἀγροτῶν καὶ ἡ συμπεριφορὰ τους μπορεῖ νὰ εἶναι συγκεχυμένα, εἶναι ἐξ ἴσου προφανές ὅτι ὁ ἀγῶνας τους γιὰ τὴ διανομή τῆς γῆς ἔχει ἐπαναστατικὸ χαρακτήρα καὶ ὅτι γι' αὐτούς τὸ νὰ διώξουν τοὺς διευθυντὲς τῶν κολχόζ ἔχει τὴν ἴδια σημασία μὲ τὸ νὰ διώξουν τοὺς μεγαλοἰδιοκτῆτες.

Πραγματικὰ οἱ ἀγρότες στὴν Οὐγγαρία δὲν εἶχανε ποτὲ στὴν κατοχὴ τους τὴ γῆ· παίρνοντάς τὴν στὴν κατοχὴ τους δὲν ὀπισθοδρομοῦν, ἀλλὰ κάνουν ἓνα βῆμα μπροστά. Ἐπὶ καθεστῶτος Χόρτυ ἀνῆκαν στὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τους στὸ ἀγροτικὸ προλεταριάτο καὶ ἀντιπροσώπευαν τότε πάνω ἀπὸ τὸ 40% τοῦ πληθυσμοῦ. Ἀφοῦ ἐπωφελήθηκαν, ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμο, ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ μεταρρύθμιση, βρέθηκαν, σχεδὸν ἀμέσως πάλι, χωρὶς τὰ καινούργια τους δικαιώματα καὶ καταδικασμένοι σὲ μιὰ ὑποχρεωτικὴ κολλεκτιβοποίηση. Τὸ μῖσος πού εἶχαν πρὸς τοὺς προαιώνιους ἐκμεταλλευτὲς τους, τοὺς ἀριστοκράτες τῆς γῆς, τὸ διαδέχτηκε σχεδὸν χωρὶς μεταβατικὴ περίοδο τὸ μῖσος πρὸς τοὺς γραφειοκράτες πού διηύθυναν τοὺς συνεταιρισμοὺς καὶ πλούτιζαν εἰς βάρος τους.

Ἐπὶ πλέον ξέρουμε ὅτι ἡ ἀναδιανομὴ τῆς γῆς μετὰ τὶς 23 Ὀκτωβρίου, δὲν ἔγινε παρὰ μόνο σὲ ὀρισμένους τομεῖς, ἐνῶ σὲ ἄλλους οἱ συνεταιρισμοί, ὑπὸ τὴν κατοχὴ πιά τῶν ἀγροτῶν, συνέχιζαν νὰ λειτουργοῦν, πράγμα πού ἀποδεικνύει ὅτι γιὰ ὀρισμένα ἀγροτικὰ στρώματα τὰ πλεονεκτήματα τῆς συλλογικῆς ἐργασίας παρέμεναν αἰσθητὰ παρὰ τὸ γεγονός.

ὅτι στὸ προηγούμενο καθεστῶς εἶτανε συνυφασμένη μετὰ τὴν ἐκμετάλλευση.

Θὰ εἶτανε λοιπὸν ἀφέλεια νὰ ἰσχυριστεῖ κανεὶς ὅτι οἱ χωρικοὶ ἀποτελοῦν δύναμη ἀντεπαναστατική. Παρ' ὅλο πὺ ἐνα μεγάλο μέρος εἶτανε διατεθειμένο νὰ ἐμπιστεῦεται τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν κομμάτων τῶν «μικροϊδιοκτητῶν», πὺ εἶτανε προσκολλημένα σὲ μιὰ παράδοση θρησκευτική καὶ οἰκογενειακή, πρόθυμα νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἐπιστροφή τοῦ καρδινάλιου Mindszenty, παρέμεναν (οἱ ἀγρότες) μέλη μιᾶς τάξης καταπιεσμένης, διατεθειμένοι νὰ ἐνισχύσουν τὸ προλεταριάτο στὸν ἀγῶνα τοῦ γιὰ σοσιαλιστικούς σκοπούς.

Ἀναφέραμε πρὶν λίγο τὰ ἑπτὰ σημεῖα τοῦ προγράμματος τοῦ Μίσκολκ γιὰ νὰ δείξουμε ὅτι διατυπώνονταν σ' αὐτὸ δημοκρατικὰ καὶ ἐθνικὰ αἰτήματα. Μποροῦμε τώρα νὰ ἀναφέρουμε τὸ πρόγραμμα τοῦ Magyaronaρ, πὺ εἶναι κατὰ κάποιον τρόπο παραπλήσιο. Πρόγραμμα μιᾶς «δημοτικῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς», ἐλεγχόμενης προφανῶς ἀπὸ ἀγροτικά στοιχεῖα, ζητᾷ ἐλεύθερες ἐκλογές ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ο.Η.Ε., τὴν ἀμεση ἐπανίδρυση τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῆς ἀγροτιᾶς, τὴν ἐλεύθερη ἐξάσκηση τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦς γιὰ τοὺς διοτέχνες καὶ τοὺς μικρεμπόρους, τὴν ἀποκατάσταση τῶν σοβαρῶν ἀδικημάτων πὺ διαπράχτηκαν ἐναντίον τῆς ἐκκλησίας καὶ διατυπώνει μιὰ ὁλόκληρη σειρά ἀπὸ ἀστικοδημοκρατικὲς διεκδικήσεις, ἀλλὰ τ α υ τ ὁ χ ρ ο ν α ἀπαιτεῖ τὴν κατάργηση κάθε ταξικῆς διάκρισης (σημεῖο 13).

Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ δείξει καλύτερα, κατὰ τὴ γνώμη μας, τὴν ἀμφιταλάντευση τοῦ ἀγροτικοῦ κινήματος, μέσα στὸ ὅποιο, ὅπως ἡ ρωσικὴ ἐπανάσταση ἰδιαίτερα τὸ ἔδειξε, συνυπάρχουν πάντα συντηρητικὰ καὶ ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα.

Ο ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Προσπάθησαν νὰ μᾶς κάνουν νὰ πιστέψουμε ὅτι ἐνα σημαντικὸ ἀντεπαναστατικὸ κίνημα ξέσπασε στὸ τέλος τῆς δεύτερης ἑβδομάδας τῆς ἐπανάστασης καὶ ὅτι οἱ ἐργατικὲς κα-

τακτήσεις κινδύνευαν να εκμηδενιστούν. Ο Καντάρ στη συνέχεια αναγκάστηκε να ξαναχρησιμοποιήσει αυτό το φέμα και να δηλώσει ότι πρόκειται για μια άπληή απειλή που αντιπροσώπευαν οι αντιδραστικές συμμορίες και ότι η κυβέρνηση αναγκάστηκε να ενεργήσει πρώτη για να προλάβει τη δράση τους. Αλλά αυτό είτανε ένα ακόμα φέμα. Η εξέλιξη των γεγονότων το απέδειξε, γιατί η εργατική τάξη αγωνίστηκε με μανία σε ολόκληρη την Ουγγαρία, η απεργία ξαναγενικεύτηκε και τα εργοστάσια έγιναν άλλη μια φορά οι προμαχώνες της επανάστασης. Είτανε οι καινούργιες εργατικές κατακτήσεις — τα Συμβούλια και ο όπλισμός των εργατών — που οι Ρώσοι δεν μπορούσαν ν' ανεχθούν και που θέλησαν να συντρίψουν με τη βοήθεια μιας κυβέρνησης μαριονέτας.

Το Ράδο - Βουδαπέστη, κατά τη διάρκεια της τρίτης εβδομάδας, δεν μπόρεσε παρά να επαναλάβει το πρόγραμμα από τις κρίσεις που είχε μεταδώσει επί της πρώτης κυβέρνησης του Νάγκυ, στην αρχή της επανάστασης: παρακαλούσε τους εργάτες να έχουν εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση, τους παρακαλούσε να καταθέσουν τα όπλα, τους παρακαλούσε να ξαναπιάσουν δουλειά.

Η αλήθεια είναι ότι την παραμονή της επίθεσης των σοβιετικών τεθωρακισμένων ή κατάσταση δεν απέκλειε καμμία έκδοση των γεγονότων και ότι το μέλλον της σύγγαρέζικης κοινωνίας εξαρτιότανε — όπως συμβαίνει σε όλες τις επαναστάσεις — από την ικανότητα των διαφόρων κοινωνικών δυνάμεων να επιβάλουν τους δικούς τους στόχους και να παρασύρουν μαζί τους την πλειοψηφία του πληθυσμού.

Αυτό που όπωσδήποτε αποκλειόταν είτανε η επιστροφή σ' ένα καθεστώς τύπου Χόρτυ, μια επάνοδος στον ιδιωτικό καπιταλισμό και στις μεγάλες αγροτικές ιδιοκτησίες. Διότι δεν υπήρχε κανένα αξιόλογο κοινωνικό στρώμα ικανό να υποστηρίξει αυτή την παλιγόρθωση.

Αντίθετα, αυτό που είτανε δυνατό, είτανε είτε η ανασύσταση ενός κρατικού μηχανισμού στηριγμένου σ' ένα κοινοβούλιο, που θα χρησιμοποιούσε μια αστυνομία και ένα τακτικό στρατό και θα ενσάρκωνε εκ νέου στην παραγωγή τα συμφέροντα μιας ομάδας διοικούντων γραφειοκρατικού τύπου· είτε η νίκη της εργατικής δημοκρατίας, ή κατάληψη και η διαχείριση των εργοστασίων από τα Συμβούλια, ο μόνιμος εξο-

πλισμός τῆς ἐργατικῆς καὶ φοιτητικῆς νεολαίας, μὲ λίγα λόγια ἓνα κίνημα μὲ ὄλο καὶ πιὸ ριζοσπαστικούς στόχους.

Σ' αὐτὴ τὴν τελευταία περίπτωση, χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία, μιὰ πρωτοπορία θὰ εἶχε σύντομα συγκροτηθεῖ. Θὰ εἶχε ἀντιπαραθέσει στὸ ἀστικὸ ἢ γραφειοκρατικὸ πολιτικὸ πρόγραμμα ἓνα πρόγραμμα ἐργατικῆς κυβέερνησης. Θὰ εἶχε βοηθήσει τὰ Συμβούλια νὰ ἐνοποιήσουν τὴ δράση τους καὶ νὰ διεκδικήσουν τὴ διεύθυνση τῆς κοινωνίας.

Οἱ δύο δρόμοι εἴτανε ἀνοιχτοὶ καὶ χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία τὰ γεγονότα ποὺ θὰ εἶχανε διαδραματισθεῖ στὶς ἄλλες λαϊκὲς δημοκρατίες θὰ ἐξασκούσανε μιὰ μεγάλη ἐπιρροή πρὸς τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη κατεύθυνση. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά εἶναι ἀμφίβολο ὅτι μιὰ ἀπομονωμένη ἐπανάσταση μποροῦσε νὰ ἐξελιχθεῖ καὶ νὰ θριαμβεύσει στὴν Οὐγγαρία· ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι ἐξ ἴσου ἀμφίβολο, ὅτι ἓνα προλεταριακὸ κίνημα μποροῦσε νὰ διαρκέσει χωρὶς νὰ κάνει αἰσθητὰ τ' ἀποτελέσματά του στὴν ἐργατικὴ τάξη τῆς Τσεχοσλοβακίας, τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Γιουγκοσλαβίας, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ὑφίστανται σὲ διαφορετικούς βαθμοὺς μιὰ ἐκμετάλλευση ἀνάλογη μ' αὐτὴ ποὺ γκρέμισαν οἱ Οὐγγαρέζοι ἐργάτες· χωρὶς νὰ δώσει μιὰ πελώρια ὄθηση στὸ ἐργατικὸ κίνημα τῆς Πολωνίας, ποὺ ἐδῶ κι ἓνα μῆνα εἶχε ὑποχρεώσει σὲ διαρκεῖς παραχωρήσεις τόσο τὴν πολωνέζικη ὅσο καὶ τὴ ρωσικὴ γραφειοκρατία.

Βεβαίως, ὅταν ἀρχίζει μιὰ ἐπανάσταση ἢ ἐκδοσὴ τῆς δὲν εἶναι ἐγγυημένη ἐκ τῶν προτέρων. Στὴν οὐγγαρέζικη ἐπανάσταση τὸ προλεταριάτο δὲν εἴτανε μόνο του· δίπλα του, οἱ ἀγρότες, οἱ διανοούμενοι, οἱ μικροαστοὶ, εἶχανε πολεμήσει τὴ δικτατορία τῆς γραφειοκρατίας, ποὺ ἐκμεταλλευόταν καὶ καταπίεζε ὄλο τὸν πληθυσμό. Οἱ δημοκρατικὲς καὶ ἐθνικὲς διεκδικήσεις ἔνωναν, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς πρώτης φάσης, ὄλο τὸν πληθυσμό· ἀν στηριχθεῖ κανεὶς πάνω σ' αὐτὲς μπορεῖ νὰ πεῖ ὅτι εἴτανε θεωρητικὰ δυνατὴ μιὰ ἐξέλιξη ποὺ νὰ ὀδηγεῖ στὴν ἀνασύσταση ἑνὸς κρατικοῦ μηχανισμοῦ ξεκομμένου καὶ ἀντίθετου πρὸς τὰ Συμβούλια, μιᾶς κοινοδουλευτικῆς «δημοκρατίας» μὲ τὴν ὑποστήριξη τῆς ἀγροτιᾶς καὶ τῶν μικροαστῶν. Σὲ μιὰ δεύτερη φάση τῆς ἐπανάστασης τὸ ἀντιφατικὸ περιεχόμενο αὐτῶν τῶν διεκδικήσεων θὰ ἐμφανίζονταν· ἐκεῖνη τὴ στιγμή, μιὰ λύση θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθεῖ βίαια εἰς βάρος τῆς ἄλλης, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθεῖ τὸ κοινοδούλιο ἀστικοῦ τύπου ἢ τὰ Συμβούλια, ἓνας στρατὸς καὶ μιὰ ἀστυνομία σὰν

ειδικευμένα σώματα καταναγκασμοῦ ἢ μιὰ ἔνοπλη ὀργάνωση τῆς ἐργατικῆς τάξης. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἐπανάσταση εἶχε μέσα της τὰ σπέρματα δύο καθεστώτων ἐντελῶς διαφορετικῶν.

Ἄλλ' ὅμως ἡ συνέχεια τῶν γεγονότων ἔδειξε ποιὰ εἶτανε ἡ δύναμη τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἐπεκταθήκαμε ἐπίτηδες στὸ ρόλο τῶν μὴ προλεταριακῶν στοιχείων ποὺ ἐκδηλώθηκαν κατὰ τὴ διάορκια τῆς δεύτερης ἐβδομάδας τῆς ἐπανάστασης. Ἄλλὰ δὲν θὰ ἔπρεπε, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, νὰ ὑπερβάλλει κανεὶς τὴν πραγματικὴ τους βαρύτητα μέσα στὴν κατάστασι. Εἶναι μοιραῖο μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἓνα δικτατορικὸ σύστημα νὰ ἐκδηλώνονται ὅλες οἱ πολιτικὲς τάσεις, παραδοσιακοὶ πολιτικάντηδες, ποὺ μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὴ φυλακὴ, νὰ κάνουν συγκεντρώσεις, νὰ βγάζουν λόγους, νὰ γράφουν ἄρθρα, νὰ συντάσσουν προγράμματα· εἶναι μοιραῖο ὅτι μέσα στὴν εὐφορία τῆς κοινῆς νίκης, ἓνα ἀκροατήριον εἶναι πρόθυμο νὰ χειροκροτήσῃ κάθε ἓναν ποὺ μὲ ὠραῖες φράσεις διακηρύσσει τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴν ἐλευθερία. Ἡ ἀπειλὴ ποὺ ἀντιπροσώπευαν αὐτὲς οἱ πολιτικὲς τάσεις δὲν ἀντιστοιχοῦσε ἀκόμη σὲ μιὰ ὀργανωμένη δύναμη μέσα στὴν κοινωνία.

Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τὰ ἐργατικὰ Συμβούλια ἐξακολουθοῦσαν νὰ ὑπάρχουν· οἱ ἐργάτες ἔμεναν μὲ τὸ ὄπλο στὸ χέρι. Αὐτὰ τὰ Συμβούλια, αὐτοὶ οἱ ἐργάτες ἦτανε ἡ μόνη δύναμη μέσα στὴ χώρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ρωσικὸ στρατό.

Αὐτὴ εἶναι ἡ δύναμη ποὺ ἡ ρωσικὴ γραφειοκρατία δὲν μποροῦσε σὲ καμμιά περίπτωση νὰ ἀνεχτεῖ. Οἱ Tildy, οἱ Kovacs, οἱ Midszenty — μ' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ κάνει συμβιβασμούς, μπορεῖ νὰ κυβερνάει κἀνοντάς τους παραχωρήσεις. Τὸ εἶχε ἤδη κάνει στὴν Οὐγγαρία, σὲ ὅλες τὶς λαϊκὲς δημοκρατίες — καὶ στὴ Γαλλία, ὅπου οἱ Τορέζ καὶ Σία δὲν ἐνοχλήθηκαν νὰ συμμετάσχουν στὸ πλευρὸ τοῦ Bidault σὲ πολλὰ κυβερνήσεις ἀπὸ τὸ 1945 μέχρι τὸ 1947. Ἄλλὰ ἡ ὀργάνωση Συμβουλίων ἀπὸ τοὺς ἔνοπλους ἐργάτες, σήμαινε γιὰ τὴ γραφειοκρατία μιὰ ὀλοκληρωτικὴ ἦττα. Γι' αὐτό, χρησιμοποιοῦντας τὸ ἄλλοθι τοῦ «ἀντιδραστικοῦ κινδύνου» ἔρριξε τὴν Κυριακὴ 4 Νοεμβρίου, τὰ τεθωρακισμένα της ἐνάντια στὰ Συμβούλια, τῶν ὁποίων ἡ νίκη κινδύνευε νὰ ἔχει τεράστιες ἀντανακλάσεις καὶ νὰ συνταράξῃ τὸ ἴδιον τῆς τὸ σύστημα.

Αὐτὸ πού ἐγινε τότε εἶναι ἐντελῶς ἀπίστευτο. Ἐπὶ 6 μέρες οἱ ἐπαναστάτες ἀντιστάθηκαν σὲ ἓνα στρατό, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμη εἶτανε συντριπτική. Μόλις τὴν Παρασκευή, 9 Νοεμβρίου, ἡ ὀργανωμένη ἀντίσταση σταμάτησε στὴ Βουδαπέστη. Ἀλλὰ τὸ τέλος τῆς στρατιωτικῆς ἀντίστασης δὲν σήμαινε μὲ καλὸν τρόπο τὸ τέλος τῆς ἐπανάστασης. Ἡ γενικὴ ἀπεργία συνεχίστηκε, βυθίζοντας τὴ χώρα σὲ μιὰ πλήρη παραλυσιὰ καὶ ἀποδεικνύοντας ξεκάθαρα ὅτι ἡ κυβέρνηση τοῦ Καντάρ δὲν εἶχε τὸ παραμικρὸ στήριγμα μέσα στὸν πληθυσμό. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Καντάρ εἶχε ἤδη ἀποδεχτεῖ στὸ πρόγραμμά του τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν διεκδικήσεων τῶν ἐπαναστατῶν — μεταξύ ἄλλων τὴν ἐργατικὴ διαχείριση τῶν ἐργοστασίων. Ἀλλὰ τὸ οὐγγαρέζικο προλεταριάτο δὲν μπορούσε φυσικὰ νὰ ξεγελαστεῖ ἀπὸ ἓναν προδότη, πού ἤθελε νὰ ἐπιβάλλει τὴν ἐξουσία του μὲ τὰ ρωσικὰ τεθωρακισμένα. Ἐπὶ μιὰ ἐβδομάδα, ἀπὸ τὴς 9 ὡς τὴς 16 Νοεμβρίου, ἡ κυβέρνηση ἀνδρείκελο τοῦ Καντάρ πολλαπλασίασε τὴς ἐπικλήσεις διαδοχικὰ ἀπειλώντας, ἰκετεύοντας, δίνοντας ὑποσχέσεις καὶ κάνοντας — μὲ τὰ λόγια — παραχωρήσεις, ὅλο καὶ πιὸ μεγάλες. Ἀποτέλεσμα μηδέν. Ἔτσι, τὴν Παρασκευὴ 16 Νοεμβρίου, ὁ Καντάρ εἶτανε ὑποχρεωμένος νὰ ἀρχίσει διαπραγματεύσεις μὲ τὰ Συμβούλια τῶν Ἐργατῶν τῆς Βουδαπέστης. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀναγνώρισε ὅτι καὶ ὁ ἴδιος δὲν εἶτανε παρὰ ἓνα ὀλοστρόγγυλο μηδενικό, ὅτι ἡ μόνη πραγματικὴ δύναμη μέσα στὴ χώρα εἶτανε τὰ Συμβούλια καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ ξαναρχίσει ἡ ἐργασία παρὰ νὰ δώσουν τὰ Συμβούλια τὴ διαταγή. Μὲ τὴ ρητὴ προϋπόθεση ὅτι μιὰ σειρά ἀπὸ τὰ αἰτήματά τους θὰ ἰκανοποιηθοῦν ἀμέσως καὶ δηλώνοντας ὅτι δὲν ἐγκαταλείπουν «οὔτε ἓνα κόμμα» ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα, οἱ ἐργάτες ἐκπρόσωποι ζήτησαν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους νὰ ξαναπιάσουν δουλειά.

Αὐτὰ τὰ γεγονότα δὲν δείχνουν μόνον ἀναδρομικὰ τὸ σχετικὸ θάρος τῶν διαφόρων δυνάμεων μέσα στὴν οὐγγαρέζικη ἐπανάσταση καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν δύναμη τῶν ἐργατικῶν Συμβουλίων. Ἀποκαλύπτουν ἐντελῶς τὴν καθολικὴν ἥττα τῆς ρωσικῆς γραφειοκρατίας, ἀκόμη καὶ μετὰ ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ τῆς «νίκη». Ἦδη τὸ γεγονὸς ὅτι καταφεύγει

σὲ μιὰ μαζικὴ καταπίεση, ὅτι κινητοποιεῖ εἴκοσι μεραρχίες γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει ἓνα λαϊκὸ κίνημα ἦταν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, γιὰ τὴ ρωσικὴ γραφειοκρατία τὴν ὑποχρεωμένη νὰ λέει ὅτι εἶναι σοσιαλιστικὴ, μιὰ πολὺ βαρεῖα πολιτικὴ ἦττα. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἦττα δὲν εἶναι τίποτα συγκριτικὰ μ' αὐτὴ πού ὑφίσταται τώρα: ἀναγκάζεται, μέσω τοῦ Καντάρ, νὰ ἀναγνωρίσει ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνθρωποσφαγὴ δὲν χρησίμευσε σὲ τίποτα, ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ ἀποκαταστήσει τὴν ἐξουσία τῆς στήν Οὐγγαρία, ὅτι ὁ Καντάρ, παρ' ὅλο πού διαθέτει εἴκοσι ρωσικὲς μεραρχίες, παρ' ὅλα αὐτὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ διαπραγματευτεῖ μὲ τὰ ἐργατικὰ Συμβούλια.

Ἡ οὐγγαρέζικη ἐπανάσταση δὲν τελείωσε. Σ' ὁλόκληρῃ τῇ χώρᾳ δυὸ δυνάμεις ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἀντιμέτωπες: τὰ ρωσικὰ τεθωρακισμένα καὶ οἱ ἐργάτες ὀργανωμένοι στὰ Συμβούλια. Ὁ Καντάρ προσπαθεῖ νὰ βρεῖ ἓνα στήριγμα κἀνοντας πολὺ μεγάλες παραχωρήσεις, ἀλλὰ ἡ κατάσταση εἶναι χωρὶς ἐλπίδα. Τῇ στιγμῇ πού γράφονται αὐτὲς οἱ γραμμές, δηλαδὴ τὴν παραμονὴ τῆς Δευτέρας, 19 Νοεμβρίου, δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ ἐντολὴ τῶν Συμβουλίων γιὰ τὸ σταμάτημα τῆς ἀπεργίας θὰ ἀκολουθηθεῖ πραγματικὰ· φαίνεται ὅτι πολλοὶ ἐργάτες πιστεύουν ὅτι οἱ ἐκπρόσωποι εἶχαν ἄδικο νὰ ὑποσχεθοῦν αὐτὸ τὸ πράγμα στὸν Καντάρ. Αὐτὸς πάλι ἔκανε ἀκόμα ἓνα στραβοπάτημα — πού ἐξ ἄλλου ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὸ κάνει: γιὰ νὰ εἶναι ἐξασφαλισμένος ὅτι οἱ ἐργάτες θὰ ξαναπιάσουν δουλειὰ πραγματικὰ, δὲν ἔχει παρὰ ἓνα μέσο, νὰ τοὺς ἀναγκάσει νὰ πεινάσουν, ὅπως ἀκριβῶς ἓνα ἀφεντικὸ ἢ μιὰ καπιταλιστικὴ κυβέρνηση. Ἔτσι ἀπαγόρευσε στοὺς ἀγρότες νὰ τροφοδοτοῦν τὴ Βουδαπέστη χωρὶς τὴν ἄδεια τῆς κυβέρνησης καὶ τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ καὶ ἀπαγόρευσε τὴ διανομὴ δελτίων τροφίμων στοὺς ἐργάτες σὲ ἄλλα μέρη ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ δείχνεται ἀκόμα πιὸ ξεκάθαρα στὰ μάτια τῶν οὐγγαρέζων ἐργατῶν τέτοιος πού εἶναι — ἓνας δολοφόνος κι ἓνας κλέφτης τοῦ ψωμοῦ τους — καὶ νὰ μεγαλώνει τὸ χάσμα πού τὸν χωρίζει ἀπ' αὐτούς. Ταυτόχρονα οἱ ἐργάτες ἐξακολουθοῦν ν' ἀπαιτοῦν μὲ ἐπιμονὴ καὶ πάγω ἀπ' ὅλα τὴν ἀποχώρησιν τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων· μετὰ τὴν ἀποχώρησίν τους, εὐκολὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστεῖ ποιά τύχη περιμένει τὸν Καντάρ.

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Ἡ ρωσικὴ καταπίεση εἶναι τόσο τερατώδης, ὁ ἀγώνας τῶν ἐργατῶν τόσο προφανής, ὥστε ἡ ἀλήθεια θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθεῖ ἀπὸ μόνη της. Οἱ Γάλλοι κομμουνιστὲς θὰ ἔπρεπε νὰ συνειδητοποιήσουν τὴ συνενοχὴ πού ἐνώνει στὸ ἔγκλημα τοὺς ἴδιους τοὺς ἀρχηγούς τους καὶ αὐτοὺς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Ἀλλὰ ἀκριβῶς, ἐπειδὴ οἱ αὐταπάτες ὡς πρὸς τὸ «σοσιαλιστικὸ» κράτος κοντεύουν νὰ διαλυθοῦν, ἐπειδὴ ἡ ἐμπιστοσύνη στὴν κλίκα τῆς «Humanité» (παρισινὴ ἡμερησίδα, ἐπίσημο ὄργανο τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας) κοντεύει νὰ ἐξαφανιστεῖ, χρησιμοποιοῦνται ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ κρύψουν τὸν ἀληθινὸ χαρακτήρα τῶν γεγονότων τῆς Οὐγγαρίας. Καὶ λίγο ἐνδιαφέρει ἂν τὸ ψέμα εἶναι τεράστιο, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Γαλλίας δὲν ἔχει δυνατότητα ἐκλογῆς. Ὅπως οἱ ἔνοχοι πού φοβοῦνται μήπως «σπάσουν» ἂν ἀρχίσουν νὰ ὁμολογοῦν ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ ἐγκλήματά τους, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τὰ ἀρνεῖται ὅλα, ἀρνεῖται ὅτι ἡ ἐργατικὴ τάξη ξεσηκώθηκε, ἀρνεῖται ὅτι τὰ ρωσικὰ τεθωρακισμένα τὴν συνέτριψαν, ἀρνεῖται ὅτι ὁ λαὸς ἤθελε νὰ διώξῃ τὴ δικτατορία τῆς Μόσχας, ἀρνεῖται ἀκόμη ὅτι ὁ Νάγκυ παρέμεινε κομμουνιστὴς. Ὑποστηρίζει τὴ θέση τῶν δολοφόνων: Ἡ ἐπανάσταση εἶτανε ἕνα πραξικόπημα φασιστικὸ. Θέση πού δὲν εἶναι ἄλλωστε μὲ κανένα τρόπο αὐτῆ τοῦ Καντάρ, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δὲν σταματᾷ νὰ διαβεβαιώνει ὅτι οἱ διεκδικήσεις τῶν ἐπαναστατῶν θὰ ἐκανοποιηθοῦν.

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα δὲν μπορεῖ νὰ πείσει, ἀλλὰ ξέρει ὅτι τὰ ψέματά του δημιουργοῦν σύγχυση. Ἀγωνιστὲς καὶ συμπαθοῦντες ἐπαναλαμβάνουν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ ὅτι τὰ συνθήματα πού προβλήθηκαν στὸν ἀγῶνα ἦταν κυρίως ἀστικὰ καὶ ἐπομένως ἀντιδραστικά, ὅτι ἡ ἐχθρότητα ἐνάντια στὴ Ρωσία ἦταν μιὰ ἐκδήλωση ἐθνικισμοῦ, ὅτι χωρὶς τὴ ρωσικὴ ἐπέμβαση τὸ καθεστῶς θὰ κατέληγε ὑποχρεωτικὰ σὲ μιὰ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ. Τὶς πιὸ πολλές φορές αὐτοὶ πού μιλοῦνε ἔτσι δὲν καταλαβαίνουν ποιά εἶναι ἡ κατάσταση μέσα στὴν ὁποία ξεσηκώθηκε ὁ λαός, ἐνάντια σὲ ποιο σύστημα εἶχε ν' ἀγωνιστεῖ.

Ἡ Οὐγγαρία ἔχει ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ἕνα καθεστῶς πού τὸ λέμε λαϊκὴ δημοκρατία. Παλαιότερα εἶχε ζήσει περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνια κάτω ἀπὸ ἕνα καθεστῶς μισοφε-

ουδαρχικό, μισοκαπιταλιστικό, κάτω από τη δικτατορία του αντιδασιλέα Χόρτυ. Όπως και στις άλλες χώρες της κεντρικής και της ανατολικής Ευρώπης, η αγροτιά αποτελούσε την πλειοψηφία του πληθυσμού και οι φτωχοί αγρότες, στην προκειμένη περίπτωση το αγροτικό προλεταριάτο, αντιπροσώπευαν μόνοι τους περίπου το μισό του συνολικού πληθυσμού. Ένα προλεταριάτο ακόμα αδύνατο, αλλά αίσθητά πιο ανεπτυγμένο απ' ό,τι στις γειτονικές χώρες (με εξαίρεση την Τσεχοσλοβακία), δούλευε σε βιομηχανίες χρηματοδοτούμενες κατά μεγάλο μέρος από τον ξένο καπιταλισμό. Μέσα στις πόλεις είχε αναπτυχθεί μια μεσαία τάξη, της οποίας όμως τα συμφέροντα έβρισκαν αντιμετώπη τη δικτατορική εξουσία, σταθερά εδραιωμένη πάνω στη μεγάλη αριστοκρατία της γης και υποστηριγμένη από το έξωτερικό. Όπως και σε πολλά άλλα υπανάπτυκτα κράτη, η σταθερότητα του συστήματος διατηρήθηκε επί πλέον χάρις στη συνενοχή ενός τμήματος της αστικής τάξης, την οποία τρομοκρατούσε μια επαναστατική προοπτική, και χάρις στην αδράνεια των αγροτών, δεδομένου ότι μια φοβερή δυστυχία και μια πλήρης υποδούλωση στους μεγάλους ιδιοκτήτες της γης έμπαινε τροχοπέδη στη συνειδητοποίησή τους.

Το ούγγαρέζικο κράτος δεν ιδρύθηκε στην πραγματικότητα παρά μόλις το 1918. Παλαιότερα οι Ούγγαρέζοι, ένας από τους πρώτους λαούς της ανατολικής Ευρώπης που είχαν δημιουργήσει μια έθνική συνείδηση και ένα κράτος, εΐτανε υποταγμένοι επί αιώνες στην κυριαρχία της Αυστρίας, έτσι που το πρόβλημα της έθνικης ανεξαρτησίας είχε αποκτήσει, ειδικότερα το 1848 και μετά, μια έκρηκτική σημασία — που η ρωσική κυριαρχία μετά το 1945 του έδωσε εκ νέου.

Ο διαμελισμός της Αυστριακής αυτοκρατορίας με τη συνθήκη του Τριανόν (1919) έδινε μια φαινομενική λύση στο έθνικ πρόβλημα της Ούγγαρίας, αλλά καμμιά απολύτως στ' άλλα προβλήματα αυτής της κοινωνίας: το πρόβλημα της γης πρώτα, ιδιοκτησία μιας μειοψηφίας ευγενών, ενώ οι χωρικοί έμεναν υποταγμένοι σε μια εκμετάλλευση, της οποίας η ούσία, αν όχι η μορφή, εΐτανε φεουδαρχική. Το πρόβλημα έπειτα της πολιτικής δημοκρατίας που εΐτανε αδύνατον να επιλυθεί γιατί η συντριπτική αγροτική πλειοψηφία της χώρας, αν κατόρθωνε να εκφραστεί πολιτικά, θα έθετε

αμέσως τὸ πρόβλημα τοῦ διαμοιρασμοῦ τῆς γῆς.

Ὅπως καὶ στὴν τσαρική Ρωσία, ἡ ἀστική τάξη ποὺ ἀναπτύχθηκε ἀργοπορημένα δὲν μποροῦσε οὔτε ἤθελε ν' ἀσχοληθεῖ μ' αὐτὰ τὰ προβλήματα, ἐπειδὴ φοβόταν ὅτι οἱ μάζες, ἔτσι κι ἄρχιζαν νὰ κινουῦνται, θὰ ἀμφισβητοῦσαν τελικὰ τὸ σύνολο τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος. Καὶ ὅπως στὴ Ρωσία, τὸ προλεταριάτο, ἀριθμητικὰ μειοψηφία ἀλλὰ συγκεντρωμένο καὶ πολιτικὰ ἐξελιγμένο, ὁδηγήθηκε ἀπὸ τὴν κρίση τῆς κοινωνίας νὰ προτείνει τὶς δικές του λύσεις. Ἐτσι ἔγινε ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1919, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Μπέλλα Κούγ, καὶ ποὺ τὰ λάθη τῆς ἡγεσίας της καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἐπέμβαση τῶν δυνάμεων τῆς Ἀντάντ ὁδήγησαν στὴν ἥττα. Μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἥττα ἐγκαταστάθηκε τὸ καθεστῶς τοῦ Χόρτυ ποὺ δὲν ἔκανε, ὅπως τὸ εἶδαμε, τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ διατηρεῖ μὲ τὴ βία τὴν παλαιότερη κατάσταση τῶν πραγμάτων.

Ὁ Χόρτυ πῆρε μέρος στὸν πόλεμο στὸ πλευρὸ τοῦ Χίτλερ. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἐν τούτοις, ἓνα κίνημα εἶχε ἐπιχειρήσει ν' ἀποσπᾶσει τὴν Οὐγγαρία ἀπὸ τὴ συμμαχία μὲ τὴ Γερμανία· οἱ Γερμανοὶ τότε κατέλαβαν τὴ χώρα καὶ ἐπέβαλαν μιὰ ἀληθινὴ τρομοκρατία, καταδιώκοντας καὶ ἐξολοθρεύοντας τοὺς ἀγωνιστὲς τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἐξορίζοντας 400.000 Ἑβραίους στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἥττα τοὺς ἀπὸ τὸ ρωσικὸ στρατὸ οἱ Γερμανοὶ, ὀχυρωμένοι μέσα στὴ Βουδαπέστη, πολέμησαν σὲ κάθε δρόμο καὶ ἄφησαν πίσω τοὺς μιὰ πόλη ἐρειπωμένη.

Ὁ ρωσικὸς στρατὸς μὲ τὴ σειρά του ἐπέβαλε νέα τρομοκρατία. Λεηλασίες, βιασμοί, ἀπαγχονισμοὶ ἀλληλοδιαδέχονται μέχρις ὅτου ἐγκαταστάθηκε στὴ Βουδαπέστη μιὰ κυβέρνηση ἐθνικοῦ συνασπισμοῦ.

Αὐτὴ ἡ κυβέρνηση, κατευθυνόμενη ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς, εἶχε στὴν ἀρχὴ ἓνα φοβερὸ μειονέκτημα: ἦταν τὸ δημιούργημα ἑνὸς στρατοῦ κατοχῆς καὶ ὀρθώνονταν στὸ μέσο μιᾶς χώρας ἐρειπωμένης ποὺ ἡ ἀρχαϊκὴ της σύνθεση τὴν εἶχε μέχρι τότε καταδικάσει νὰ ζεῖ κάτω ἀπὸ τὴν κηδεμονία τοῦ Χόρτυ. Ἡ πραγματικὴ δύναμη τῶν κομμουνιστῶν φάνηκε καθαρὰ ὅταν στὶς ἐκλογές τοῦ 1946 δὲν κατάφεραν νὰ πάρουν πάνω ἀπὸ 15% τῶν ψήφων, ἐνῶ τὰ ἄλλα κόμματα, μικροῖδιο-

κτῆτες, ἔθνοαγρότες καὶ σοσιαλδημοκράτες, μοιράστηκαν τοὺς ὑπόλοιπους.

Ἄλλὰ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα εἶχε παρ' ὅλα αὐτὰ στὸ παιχνίδι τοῦ σημαντικὰ αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆ μιὰ μεριά ἡ ὑποστήριξη τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. τοῦ ἐξασφάλιζε μιὰ θέση ἰσχύος, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, καὶ τὸ κυριώτερο, ἡ ὑπαρξὴ ἐνὸς προλεταριάτου καὶ μιᾶς ἀγροτικῆς ὑπερεκμεταλλευμένων τοῦ προσέφεραν τὴ δυνατότητα νὰ διαδόσει γρήγορα μιὰ ἐπαναστατικὴ ἰδεολογία. Ἡ τεράστια πλειοψηφία τοῦ οὐγγρικοῦ λαοῦ ἀποτελεῖτο ἀπὸ φτωχοὺς ἐργαζομένους πρόθυμους νὰ καταλάβουν καὶ νὰ ὑποστηρίξουν μιὰ πολιτικὴ ἀποφασιστικὰ ἐπαναστατικὴ.

Τί ἔκανε λοιπὸν τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα; Ταυτόχρονα καταγινόταν στὸ νὰ ἐπισφραγίζει τὴν ἥττα τῶν παλιῶν κυρίαρχων στρωμάτων προβαίνοντας σὲ ἀναδασμὸ καὶ στὴν ἐθνικοποίησιν τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν βιομηχανιῶν, καὶ προσπάθησε νὰ στηριχτεῖ στὰ μέλη τῶν παλιῶν αὐτῶν τάξεων γιὰ νὰ συγκροτήσει μιὰ νέα Κρατικὴ Γραφειοκρατία. Τεχνικοί, στρατιωτικοί, ἀκόμα καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες (π.χ. ὁ Kovacs) ποὺ εἴτανε οἱ πράκτορες τοῦ καθεστῶτος Χόρτυ, ἔγιναν τὰ στελέχη τῶν νέων ἐθνικοποιημένων βιομηχανιῶν, τοῦ νέου στρατοῦ, τῆς νέας ἀστυνομίας καὶ συσσωρεύτηκαν μέσα στὸ κόμμα. Ἀπὸ τῆ μιὰ μεριά λοιπὸν θεαματικὲς μεταρρυθμίσεις, ὁ ἀναδασμὸς, οἱ ἐθνικοποιήσεις, φαινότουσαν ὅτι ὠφελοῦσαν τὴν ἀγροτικὰ καὶ τὸ προλεταριάτο· ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά σχηματίζονταν πάλι καὶ ἐπικρατοῦσε μιὰ αὐστηρὴ διάκριση ἀνάμεσα σὲ μιὰ διευθύνουσα τάξιν καὶ τοὺς ἐκμεταλλευμένους, γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἐξουσία παρέμενε τόσο ξένη ὅσο καὶ ἐπὶ Χόρτυ.

Στὴ βιομηχανία θεσπίστηκαν ἰδιαίτερα σκληρὲς συνθήκες ἐργασίας, κατ' εἰκόνα αὐτῶν ποὺ ἐπικρατοῦσαν στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. Ὅπως στὴν Ε.Σ.Σ.Δ., ὅπως στὶς ἄλλες λαϊκὲς δημοκρατίες, ἡ διαταγὴ γιὰ αὐξηση τῆς παραγωγικότητος, ἀνανεωμένη χωρὶς σταματημὸ, διαδόθηκε ἀπὸ τὰ συνδικάτα: Οἱ ἐργάτες εἴτανε ὑποχρεωμένοι νὰ δέχονται τὴ συνεχῆ ἀνύψωσιν τοῦ ρυθμοῦ παραγωγῆς εἰδάλλως χαρακτηρίζονταν ὡς σαμποτέρ. Οἱ μισθοὶ διατηρήθηκαν σ' ἓνα ἐπίπεδο πάρα πολὺ χαμηλὸ, γιὰ τὸν ὅτι οἱ ἐργάτες ἔπρεπε νὰ κάνουν θυσίες γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ «σοσιαλισμοῦ»· οἱ ἀπεργίαι εἴτανε ἀπαγορευμέναι ὡς ἐγκλήματα ἐναντίον τοῦ κράτους.